

Úmluva o výši náhrady hotových výloh a odměny vyrovnacího správce je právní jednání, jež upravuje jak pochybnou výši nároku správce, tak pochybnou výši závazku dlužníkov, takže se každý smluvce vzájemně zavazuje něco plniti a něčeho se vzdává (§ 1380 obč. zák.).

V době ujednání smíru ze dne 16. října 1936 byla výše odměny správcovy nejistá a pochybná, poněvadž vyrovnací komisař určil celkový nárok správcův částkou 9.668 Kč 85 h a obě strany rozepře podaly proti tomuto jeho usnesení rekurs. V té době bylo možno počítati i s tím, že rekursní soud může stanovenou výši snížit ve prospěch dlužníkův. Jestliže se strany rozepře před doručením usnesení rekursního soudu dohodly, že berou rekursy zpět, a umluvily celkový nárok správcův na 8.000 Kč, neplyne z toho pouze ten právní důsledek, že se jen vyrovnací správce vzdal části svého nepochybného práva, neboť jednak nebylo usnesení vyrovnacího komisaře pravoplatné, jednak se tím ujednáním vzdal i dlužník oné dosud nejisté části svého práva, o kterém by byl po případě rekursní soud správcův nárok snížil.

Nezáleží na tom, že zpětvetí rekursů nemělo právního účinku a že nezabránilo vydání usnesení rekursního soudu, jež bylo vydáno dne 3. října 1936 — ještě před zpětvetím rekursů — a jímž celkový nárok správcův byl snížen na 4.976 Kč 50 h. Neboť usnesení to se stalo pro strany účinným jeho doručením stranám (§ 426, odst. 3, c. ř. s., § 188 konk. ř. a § 70 vyr. ř.) a nabylo právní moci (§ 37, odst. 3, posl. věta, vyr. ř.), takže se usnesení vyrovnacího komisaře nestalo pravoplatným. Nelze proto dojiti k závěru, že právní jednání ze dne 16. října 1936 obsahovalo výhradně vzdání se části nároku správce podle § 1444 obč. zák.

Je proto řečené právní jednání pokládati za neplatnou úmluvu podle § 38, odst. 3, vyr. ř. a žalobce jest tudíž oprávněn žádati vrácení toho, co přesahuje částku 4.976 Kč 50 h, to jest 1.023 Kč 90 h.

Byl proto v naznačeném směru obnoven rozsudek prvního soudu.

Čís. 16908.

Kdo zapůjčil povinnému vkladní knížku, aby ji složil jako kauci, může se žalobou podle § 37 ex. ř. domáhati nepřipustnosti exekuce vedené věřitelem toho, jemuž vkladní knížka byla zapůjčena, zabavením jeho nároku na vydání vkladní knížky.

V takovém případě musí žalobce dokázati buď své vlastnictví ke vkladní knížce, neb aspoň obligační nárok na její vrácení.

(Rozh. ze dne 4. května 1938, Rv I 134/38.)

Žalobce, vlastník vkladní knížky Okresní záložny hospodářské v J., znějící na jméno Josef B. a na částku 10.000 Kč, půjčil onu knížku Josefu K. za tím účelem, aby ji složil jako pachtovní kauci pro Ludmilu

H. u Dr. K., a Josef K. onu knížku jako kauci skutečně složil. Žalovaní jako věřitelé Josefa K. zabavili a dali si příkázati k vybrání nárok, který přísluší Josefu K. proti Dr. K-ovi na vydání dotčené vkladní knížky jako pachtovní kauce. Po uvolnění kauce se žalobce domáhal žalobou podle § 37 ex. ř. výroku, že uvedená exekuce není přípustná. Soud první instance zamítl žalobu. Odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Předmětem exekuce jest nárok na vydání vkladní knížky Okresní záložny hospodářské v J., znějící na jméno Josef B. a na vklad 10.000 Kč, kterou složil k rukám Dr. K-y zemřelý Josef K. jako kauci, když převzal do pachtu hotel »H.«, a která má býti podle spisů okresního soudu v J., C II 146/36, vrácena jako uvolněná se zbytkovou částkou 5.000 Kč. Žalobce, jenž se brání proti exekucím žalovaných na uvedený nárok na vrácení vkladní knížky, musí dokázati buď své vlastnické právo k vkladní knížce, neb aspoň vlastní obligační nárok na její vrácení (srov. rozh. č. 6369 Sb. n. s.). Žalobce uplatnil své vlastnické právo k uvedené knížce a to právo bylo podle zjištění nižších soudů dokázáno, ježto bylo zjištěno, že žalobce složil prostřednictvím Josefa K. na uvedenou vkladní knížku částku 10.000 Kč a že onu vkladní knížku zapůjčil Josefu K., aby ji složil jako pachtovní kauci. Tím bylo sice vlastnické právo žalobcovo omezeno, avšak pouze účelem, k němuž byla knížka zapůjčena. Josef K. nenabyl k vkladní knížce žádných práv, třebaž ji složil vlastním jménem u Dr. K-y.

Právo exekučních věřitelů jest jen právem odvozeným a postihuje jmění dlužníka podle jeho skutečného stavu. Jestliže tedy žalobce je vlastníkem vkladní knížky a skončil účel, k němuž byla zapůjčena, jest on sám ve skutečnosti oprávněn požadovati vrácení vkladní knížky a Josef K. by mu v tom nemohl brániti. Nepatří-li tedy nárok na vrácení kauce Josefu K. jako součást jeho jmění, nýbrž jde-li o jmění, jež mu bylo pouze svěřeno, nepostihuje exekuce vymáhajících věřitelů tento nárok Josefa K. po právu, nýbrž bezdůvodně. Právem proto odvolací soud žalobě vyhověl. Nelze hovořiti ani o předčasnosti žaloby, ježto vydáním vkladní knížky Dr. K-ou výkonnému orgánu bylo by se přeměnilo zástavní právo vymáhajících věřitelů na zabaveném nároku na zástavní právo k vkladní knížce samé (§ 327 ex. ř.).

Čís. 16909.

Pro účinnost dohody o rozsudím (§ 577 c. ř. s.) nezáleží na tom, že se teprve v soudním řízení o neúčinnost rozhodčího výroku zjišťuje, že písemná smlouva o rozsudím tu byla v době řízení rozhodčího soudu,